

Utassy József

Tüzem lobogóm

Lobog tulipán szoknyád,
leng liliomláng sálád,
szikrás szél fúj, s lobot vet
hajad is: csupa láng vagy!
Élek-halok a fényért,
égj hát gyönyörűm lángolj!
Tüzem, lobogóm vagy már.
Lobbantsd rám, ifjúságom!

Termékeny éj

Virágporos szél jár a kertben.
Szeretkezik vele a mák.
Sziromszoknyája földre lebben,
s magát megadva, önfelédten
hajlongja át az éjszakát.

Hurrá

Szaladj, ha akarod látni, fuss!
Kitört a fák forradalma!
Szaval a száműzött Március!
Jégkirályt lincsel a Tarna!
Március! Március! Március!
Lángok a barackfaágon!
Láng, lobogó lila láng!
Fiúk, dobjuk rá a nagykabátom!
Március, gyönyörű Március !
Szeretlek százezer éve!

Ki merne utadba állni?! Fuss!

Március, szerelmem : éj be !

Tél

Bent:

szeretőmmel gordiuszi csomóban.

Kint : .

Nagy Sándor karddal a hóban.

Ő is,

mi is :

ébred !

Ezerkilencszázhatvanhét

decemberében.

Koratavas

Föllázad a víz éjszaka

csörömpöl a tél ablaka

inal a hó s hajnalba már

zöld aknára lép a madár

Kilőtt harckocsik a sziklák

napsugár-sorozat ropog

emelt fővel és mezítláb

szeretőmhöz gyalogolok

Magyarország !

Világ Világa,

Szerelmem Kápolna-virága,

Nekem

Édes Egyetlenem,

Hazám,

Te Drága !

Kérdezd Illés kocsisomat,

honnan mennydörög e fogat, mért is tértem meg-vissza hozzád,

mind kiforgatva sírodat:

Magyarország !

Én,

a te fényed,

napkeleti völegényed,

kit elcsaptak a háztól csúnyán,

ím,

itt fekszem rádvirradva,

pannon melled málnás csúcsán,

hogy combjaid holtágában

ülnék tort kesergőn:

Hadak csillagporos Útján

pirosra vált kendőm,

pirosra vált kendőm.

Ha százszor is kitagadnak,

én temetni el nem hagylak:

kihívón

keresztbe fektetlek a síron!

sárig szomorúfűz hajad

tíz ujjal vidítom,

tíz ujjal vidítom.

Micsoda kilátás nyílik tűzhányó melleidről !

Vakon is látom :

én az oltár előtt,

te az oltár mögött,

virágom, virágom. virágom, virágom.

Úgy

ölelsz át,

sejtjeim fájnak,

hátadba körmeim holdvilágárcot vájnak,

ezeregy fényévnyi sáncot

mai,

holnapi bizáncok

ellen,

hogy védj magad:

Szerelmem,

Szerelmem Kápolna-virága,

Nekem

Édes Egyetlenem,

Világ

Világa.

Utassy József: Zúg Március

Én szemfedőlapod lerántom:

kelj föl és járj, Petőfi Sándor.

Zúg Március, záporos fény ver,

suhog a zászlós tűz a vérben.

Hüvelyét veszi, brong a kardlap:

úgy kelj föl, mint forradalmad!

Szedd össze csontjaid, barátom,

lopnak a bőség kosarából,

a jognak asztalánál lopnak,

népek nevében! S te halott vagy?!

Holnap a szellem napvilágát

roppantják ránk a hétszer gyávák.

Talpra Petőfi! Sírodat rázom:

szólj még egyszer a Szabadságról!